Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 1. prosince 2016 [1]

Věc C-598/14 P

Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO)
proti

Gilbertu Szajnerovi

„Kasační opravný prostředek — Ochranná známka Evropské unie — Slovní ochranná známka ‚LAGUIOLE' — Návrh na prohlášení neplatnosti na základě práv ke starší firmě ‚Forge de Laguiole' — Prohlášení částečné neplatnosti odvolacím senátem EUIPO — Částečné zrušení rozhodnutí odvolacího senátu Tribunálem — Článek 8 odst. 4, čl. 53 odst. 1 písm. c) a čl. 65 odst. 1 a 2 nařízení (ES) č. 207/2009 — Stanovení rozsahu ochrany, kterou označení poskytuje rozhodné vnitrostátní právo — Rozsudek vnitrostátního soudu vydaný po rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO — Přezkum rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO ze strany Tribunálu — Článek 58 odst. 1 statutu Soudního dvora — Přezkum rozhodnutí Tribunálu ze strany Soudního dvora v řízení o kasačním opravném prostředku"

I – Úvod

1. Podstatou tohoto řízení o kasačním opravném prostředku je otázka, nakolik mohou unijní soudy v rámci systému právní ochrany ochranných známek Evropské unie přezkoumávat vnitrostátní právo.

2. Tato otázka vyplývá z právního sporu, jehož předmětem je označení „Laguiole", které se ve Francii pojí nejen s noži, ale také s četnými právními spory. Tyto spory se týkají zejména používání názvu obce Laguiole, které se v současnosti často používá jako synonymum proslulých skládacích nožů, jejichž výroba zde má svou tradici. Otázka, nakolik je možné, aby se tohoto názvu používalo i při uvádění na trh jiných výrobků, které s obcí Laguiole nemají nic společného, není ve vnitrostátním právu s konečnou platností vyjasněna [2].

3. V projednávaném případě jde ovšem pouze o otázku, která s tou předchozí bezprostředně nesouvisí, totiž o otázku rozsahu ochrany *obchodní firmy* „Forge de Laguiole" v rámci ustanovení čl. 8 odst. 4 písm. b) nařízení (ES) č. 207/2009 ve spojení s čl. L. 711-4 písm. b) francouzského zákona o duševním vlastnictví.

1 — Původní jazyk: němčina.

2 — Zatím poslední etapou již více než 20 let trvajícího sporu o používání názvu „Laguiole" je rozhodnutí francouzského Cour de cassation ze dne 4. října 2016; srov. v této souvislosti rovněž celkový přehled historie tohoto právního sporu: Tymen, E. „Une nouvelle manche dans la guerre autour des couteaux Laguiole", *Le Figaro* ze dne 11. října 2016, dostupný na internetové adrese http://www.lefigaro.fr/conjoncture/2016/10/11/20002-20161011ARTFIG00196-une-nouvelle-manche-dans-la-guerre-autour-des-couteaux-laguiole.php.

4. Odvolací senát Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen „EUIPO“) vyslovil v této souvislosti názor, že podle francouzské judikatury je obchodní firma chráněna v zásadě pro všechny činnosti, na které se vztahuje předmět podnikání dané společnosti. Naopak podle Tribunálu požívá obchodní firma ochrany pouze pro činnosti, které daná společnost skutečně vykonává. V tomto svém názoru se Tribunál opíral o rozsudek francouzského Cour de cassation ze dne 10. července 2012 ve věci Cœur de Princesse (dále jen „rozsudek ve věci Cœur de Princesse“)[3], který byl vynesen až *po* rozhodnutí odvolacího senátu.

5. Podle názoru EUIPO se v této věci Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení. Domnívá se, že Tribunál může rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO zrušit pouze tehdy, je-li stiženo právní vadou v okamžiku svého vydání. Tím, že zohlednil rozsudek ve věci Cœur de princesse, neshledal Tribunál na rozhodnutí odvolacího senátu právní vadu, nýbrž pouze nahradil jeho posouzení svým vlastním. Tribunál se naopak podle svého vyjádření ve sporném rozsudku omezil pouze na posouzení francouzského práva způsobem, jakým mělo být posouzeno ze strany odvolacího senátu[4].

6. Tento rozpor svědčí o tom, že odkaz na vnitrostátní právo v rámci systému ochranných známek Evropské unie do jisté míry naráží na zásady, jimiž se zpravidla řídí přezkum rozhodnutí odvolacích senátů EUIPO, který provádí Tribunál. Podle těchto zásad se Tribunál musí omezit v zásadě na to, aby na základě podkladů, z nichž vychází rozhodnutí odvolacího senátu, dospěl k rozhodnutí, které měl odvolací senát vydat. Z dosavadní judikatury Soudního dvora je však zřejmé, že při výkladu vnitrostátních právních předpisů Tribunálem se tyto zásady neuplatňují vždy stejným způsobem. Tento kasační opravný prostředek je pro Soudní dvůr příležitostí k tomu, aby tuto judikaturu zpřesnil[5] a dále rozvinul.

II – Právní rámec

A – *Unijní právo*

1. Statut Soudního dvora Evropské unie

7. Článek 58 odst. 1 statutu Soudního dvora zní:

Opravné prostředky k Soudnímu dvoru jsou omezeny na právní otázky. Jsou přípustné pro nepříslušnost Tribunálu, pro nedostatky řízení před Tribunálem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího opravný prostředek, či pro porušení právních předpisů Unie Tribunálem.“

2. Nařízení (ES) č. 207/2009

8. Nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství[6] bylo nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie[7]. Články 8, 52 a 63 nařízení č. 40/94 se bez zásadních změn staly články 8, 53 a 65 nařízení č. 207/2009.

3 — Příloha 4 kasační odpovědi G. Szajnera.

4 — Srov. bod 51 rozsudku Soudního dvora ze dne 21. října 2014 ve věci Szajner v. OHIM – Forge de Laguiole (LAGUIOLE) (T-453/11, EU:T:2014:901) (dále jen „napadený rozsudek“).

5 — Rozsudky ze dne 5. července 2011 ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452) a ze dne 27. března 2014 ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186).

6 — Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146.

7 — Úř. věst. 2009, L 78, s. 1.

9. Článek 8 odst. 4 nařízení (ES) č. 207/2009 stanoví:

„4. Na základě námitek majitele nezapsané ochranné známky nebo jiného označení užívaného v obchodním styku, jehož význam není pouze místní, se přihlášená ochranná známka nezapíše, pokud podle právních předpisů Společenství nebo práva členského státu, které se na toto označení vztahují:

a) práva k tomuto označení vznikla přede dnem podání přihlášky ochranné známky Společenství, případně přede dnem práva přednosti, uplatněného ve vztahu k přihlášce ochranné známky Společenství;

b) toto označení poskytuje svému majiteli právo zakázat užívání pozdější ochranné známky."

10. Článek 53 odst. 1 písm. c) nařízení (ES) č. 207/2009 stanoví:

„1. Ochranná známka Společenství se prohlásí za neplatnou na základě návrhu podaného u úřadu nebo na základě protinávrhu v řízení o porušení:

[…]

c) pokud existuje starší právo uvedené v čl. 8 odst. 4 a jsou splněny podmínky stanovené v uvedeném odstavci."

11. Článek 65 odst. 1 a 2 nařízení (ES) č. 207/2009 zní následovně:

„1. Proti rozhodnutí odvolacího senátu o odvolání lze podat žalobu k Soudnímu dvoru.

2. Žalobu lze podat pro nepříslušnost, podstatné porušení procesních ustanovení, porušení Smlouvy, tohoto nařízení nebo prováděcích předpisů nebo zneužití pravomoci."

B – *Francouzské právo*

12. Články L. 711-4 písm. b) a L. 714-3 francouzského Code de la propriété intellectuelle (zákoník duševního vlastnictví, dále jen „CPI") zní takto:

L. 711-4

„Ochrannou známkou nemůže být označení, které poškozuje starší práva, zejména:

[…]

b) obchodní firmu nebo jméno, pokud u veřejnosti existuje nebezpečí záměny;

[…]"

L. 714-3

„Soud prohlásí za neplatný zápis ochranné známky, který není v souladu s články L. 711-1 až L. 711-4."

III – Okolnosti sporu a průběh řízení před EUIPO a Tribunálem

13. Gilbert Szajner je majitelem slovní ochranné známky Evropské unie LAGUIOLE, přihlášené dne 20. listopadu 2001 a zapsané dne 17. ledna 2005 Úřadem Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 (nahrazeného nařízením č. 207/2009).

14. Výrobky a služby, pro které byla ochranná známka LAGUIOLE zapsána, náležejí zejména do tříd 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28, 34 a 38 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků. Jednalo se přitom o širokou paletu různého zboží a služeb, počínaje nářadím a nástroji s ručním pohonem, přes bižuterii a klenoty, hodiny, nádobí, psací potřeby, koženou galanterii, umělecká díla, sportovní potřeby a potřeby pro kuřáky až po telekomunikační služby [8], z níž byly ovšem po částečném vzdání se v průběhu řízení před EUIPO vyřazeny nože, vidličky a nůžky [9].

A – *Řízení před EUIPO a rozhodnutí odvolacího senátu*

15. Dne 22. července 2005 podala společnost Forge de Laguiole návrh na prohlášení částečné neplatnosti ochranné známky LAGUIOLE na základě čl. 52 odst. 1 písm. c) nařízení č. 40/94 ve spojení s jeho čl. 8 odst. 4 (nyní čl. 53 odst. 1 písm. c) a čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009).

16. Návrh na prohlášení neplatnosti se zakládal na obchodní firmě Forge de Laguiole, kterou společnost Forge de Laguiole používala pro činnosti „výroba a prodej veškerého nožířského zboží, střihačských potřeb, dárkových předmětů a suvenýrů – všeho zboží souvisejícího se stolováním“. Podle společnosti Forge de Laguiole ji tato obchodní firma opravňuje podle článku L. 711-4 písm. b) ve spojení s článkem L. 714-3 CPI zakázat užívání ochranné známky LAGUIOL.

17. Rozhodnutím ze dne 27. listopadu 2006 zrušovací oddělení návrh na prohlášení neplatnosti zamítlo.

18. Dne 25. ledna 2007 podala společnost Forge de Laguiole proti rozhodnutí zrušovacího oddělení odvolání k úřadu EUIPO.

19. Rozhodnutím ze dne 1. června 2011 první odvolací senát EUIPO odvolání částečně vyhověl a ochrannou známku LAGUIOLE prohlásil za neplatnou pro výrobky spadající do tříd 8, 14, 16, 18, 20, 21, 28 a 34. Pokud jde o služby náležející do třídy 38 (telekomunikační služby), bylo odvolání zamítnuto [10].

20. Odvolací senát založil své rozhodnutí na dvou pilířích, z nichž každý sám měl postačovat k podložení jeho závěru, že obchodní firma Forge de Laguiole je chráněna pro všechny činnosti uvedené v předmětu jejího podnikání [11]. Na jedné straně vycházel odvolací senát z toho, že podle čl. L. 711-4 písm. b) CPI je obchodní firma v zásadě chráněna pro všechny činnosti spadající do předmětu podnikání, je-li tento předmět podnikání dostatečně určitý – což je podmínka, která je v daném

8 — Body 1 a 2 napadeného rozsudku.

9 — Srov. bod 2 napadeného rozsudku, jakož i body 5 a 6 rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO ze dne 1. června 2011 (příloha 1 žaloby v prvním stupni) (dále jen „napadené rozhodnutí“).

10 — Body 3 až 8 napadeného rozsudku.

11 — Body 9 a 33 napadeného rozsudku.

případě splněna [12]. Na druhé straně byl odvolací senát toho názoru, že i kdyby se připustilo, že předmět podnikání „výroba a prodej všech dárkových předmětů a suvenýrů – všeho zboží souvisejícího se stolováním“ je neurčitý, prokázala Forge de Laguiole, že před podáním přihlášky sporné ochranné známky Unie vykonávala svou činnost i v těchto odvětvích [13].

B – *Rozsudek Tribunálu*

21. Dne 8. srpna 2011 podal G. Szajner k Tribunálu žalobu na neplatnost původního rozhodnutí. Svou žalobu opřel o porušení čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s jeho čl. 8 odst. 4 a zejména tvrdil, že na rozdíl od toho, co shledal odvolací senát, se ochrana obchodní firmy podle čl. L. 711-4 CPI vztahuje pouze na činnosti, které podnik skutečně vykonává [14].

22. Tribunál ve svém rozsudku ze dne 21. října 2014 konstatoval, že odvolací senát při svém výkladu francouzského práva vycházel z judikatury, která existovala ke dni přijetí napadeného rozhodnutí, tj. dne 1. června 2011. Tato judikatura nebyla ovšem jednotná a vedla k rozporům v odborných kruzích [15].

23. Tato nejednotnost byla podle názoru Tribunálu vyřešena rozsudkem Cœur de princesse francouzského Cour de cassation, a to tak, že „obchodní firma [požívá] ochrany pouze pro činnosti, které daná společnost skutečně vykonává, a nikoli pro činnosti vyjmenované v jejích stanovách“ [16]. Ačkoli byl tento rozsudek vynesen až po napadeném rozhodnutí, mohl jej Tribunál podle svého názoru při přezkumu legality napadeného rozhodnutí zohlednit [17].

24. Tribunál tedy dospěl k závěru, že první pilíř argumentace odvolacího senátu, opírající se o činnosti uvedené v předmětu podnikání společnosti Forge de Laguiole, není s to podložit napadené rozhodnutí [18]. V rámci svého přezkumu odůvodnění druhého pilíře tohoto rozhodnutí Tribunál dále konstatoval, že společnost Forge de Laguiole v rozporu s názorem odvolacího senátu pouze prokázala, že vykonávala činnosti výroby a prodeje všech předmětů spadajících do odvětví nožířství nebo příborů, jakož i odvětví dárkových předmětů a suvenýrů v rozsahu, v němž jde o výrobky náležející do uvedených odvětví. Tribunál proto napadené rozhodnutí zrušil v tom rozsahu, v jakém shledal nebezpečí záměny ve smyslu čl. L. 711-4 CPI u ostatních předmětů, a v přezkumu nebezpečí záměny ve smyslu tohoto ustanovení se omezil pouze na činnosti, které společnost Forge de Laguiole podle jeho názoru v předmětném období skutečně vykonávala [19].

25. Na základě tohoto přezkumu [20] Tribunál potvrdil napadené rozhodnutí pouze pro několik druhů zboží, které bylo předmětem činnosti, již společnost Forge de Laguiole skutečně vykonávala, a u kterého Tribunál konstatoval nebezpečí záměny mezi společností Forge de Laguiole a ochrannou známkou LAGUIOLE. V ostatním Tribunál žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v jakém odvolací senát prohlásil ochrannou známku LAGUIOLE za neplatnou i ve vztahu k jinému zboží [21].

12 — Body 34 a 41 napadeného rozsudku; body 87 až 90 napadeného rozhodnutí (příloha 1 žalobní odpovědi v prvním stupni).

13 — Bod 34 napadeného rozsudku; body 91 až 94 napadeného rozhodnutí (příloha 1 žalobní odpovědi v prvním stupni).

14 — Bod 38 napadeného rozsudku.

15 — Bod 42 napadeného rozsudku.

16 — Bod 43 napadeného rozsudku.

17 — Bod 45 napadeného rozsudku.

18 — Body 51 a 52 napadeného rozsudku.

19 — Body 53, 73 a 74 napadeného rozsudku.

20 — Body 161 až 165 napadeného rozsudku.

21 — Bod 166 napadeného rozsudku a bod 1 výroku napadeného rozsudku.

IV – Řízení o kasačním opravném prostředku a návrhová žádání účastníků řízení

26. Písemným podáním ze dne 22. prosince 2014 podal úřad EUIPO proti rozsudku Tribunálu projednávaný kasační opravný prostředek. Dne 23. března 2015 podala společnost Forge de Laguiole písemnou kasační odpověď. EUIPO a společnost Forge de Laguiole navrhují, aby byl napadený rozsudek zrušen a G. Szajnerovi byla uložena náhrada nákladů řízení.

27. Z důvodu počátečních problémů s doručováním mohl G. Szajner svou kasační odpověď podat teprve v prosinci 2015. Navrhuje, aby veškerá návrhová žádání a žalobní důvody EUIPO a společnosti Forge de Laguiole byly prohlášeny za neplatné a podpůrně též za neopodstatněné, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut, zrušení napadeného rozsudku prohlášeno za nadbytečné a EUIPO byla uložena náhrada nákladů řízení.

28. Před Soudním dvorem byl kasační opravný prostředek projednán písemně.

V – Posouzení

A – *K přípustnosti*

29. Gilbert Szajner rozporuje přípustnost kasačního opravného prostředku podaného EUIPO (jak je uvedeno v bodě 1), jakož i přípustnost návrhových žádání společnosti Forge de Laguiole (jak je uvedeno v následujícím bodě 2).

1. K přípustnosti kasačního opravného prostředku podaného EUIPO

30. Gilbert Szajner tvrdí, že EUIPO nemůže proti rozsudku Tribunálu, jehož předmětem bylo rozhodnutí odvolacího senátu, podat žádný kasační opravný prostředek, neboť EUIPO nemá aktivní legitimaci ani právní zájem na řízení. Kromě toho jsou podle názoru G. Szajnera důvody kasačního opravného prostředku nepřípustné, protože mění předmět právního sporu mezi účastníky řízení před EUIPO.

31. Tyto argumenty nejsou opodstatněné.

32. Předně se podle článku 172 jednacího řádu Tribunálu ze dne 4. března 2015 [22] žaloba podaná k Tribunálu proti rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO podává proti EUIPO jako žalovanému. Podle čl. 56 odst. 2 statutu Soudního dvora může podat opravný prostředek k Soudnímu dvoru kterýkoli účastník řízení, jehož návrhovému žádání nebylo zcela nebo zčásti vyhověno. Jelikož EUIPO nebylo v daném případě v prvním stupni zčásti vyhověno, jsou jeho aktivní legitimace i jeho právní zájem na řízení nesporné, což ostatně potvrzuje i ustálená praxe Soudního dvora [23].

33. Skutečnost, že EUIPO vystupuje jako žalovaný, resp. odvolatel, v řízení před soudy Unie, jejichž předmětem jsou rozhodnutí jeho vlastního odvolacího senátu, rovněž neodporuje zásadám nezávislosti, nestrannosti a neutrality soudů, ani zásadě legitimního očekávání a spravedlivého řízení. Řízení před odvolacím senátem EUIPO sice předchází žalobám podaným k Tribunálu proti rozhodnutím EUIPO, jeho kvazisoudní charakter je však nesporný. Rozhodnutí odvolacích senátů EUIPO jsou navíc jistým způsobem přičítána právě EUIPO. Nemůže je totiž před Tribunálem

22 — Viz bývalý čl. 133 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991.

23 — Srov. např. rozsudky ze dne 21. července 2016 ve věci EUIPO v. Grau Ferrer (C-597/14 P, EU:C:2016:579) a ze dne 11. prosince 2014 ve věci OHIM v. Kessel (C-31/14 P, nezveřejněné, EU:C:2014:2436), jakož i usnesení Soudního dvora ze dne 8. května 2014 ve věci OHIM v. Sanco (C-411/13 P, nezveřejněné, EU:C:2014:315).

napadnout a jeho práva jsou ve srovnání s jinými žalovanými či vedlejšími účastníky omezená [24]. Na rozdíl od názoru G. Szajnera však EUIPO není v řízení před soudy Unie „zároveň soudcem i účastníkem řízení“, protože tím, kdo v tomto řízení rozhoduje o legalitě rozhodnutí odvolacího senátu, není EUIPO, nýbrž Soudní dvůr. Otázka, kterou G. Szajner vznesl ohledně postavení odvolacích senátů jako soudů ve smyslu čl. 6 odst. 1 EÚLP a článku 47 Listiny základních práv Evropské unie, není proto relevantní.

34. Dále nelze přijmout ani domněnku, že EUIPO nebyl v řízení v prvním stupni žalovanou stranou, nýbrž vedlejším účastníkem, a tudíž musí v řízení o kasačním opravném prostředku prokázat svůj zájem na řízení. Předmětem řízení před Tribunálem bylo rozhodnutí odvolacího senátu EUIPO ve sporu mezi majitelem pozdější ochranné známky a majitelem staršího označení. Z výše [25] citovaného jednacího řádu Tribunálu však jednoznačně vyplývá, že EUIPO má v takovém řízení postavení žalovaného [26].

35. Nakonec G. Szajner uvádí, že důvody kasačního opravného prostředku EUIPO související s rozsudkem ve věci Cœur de princesse jsou nepřípustné. EUIPO podle jeho tvrzení v této souvislosti změnil v řízení před Tribunálem předmět sporu, jak vyplývá z návrhových žádání účastníků řízení před EUIPO.

36. Nicméně i tato námitka je neopodstatněná. Jak totiž správně uvádí EUIPO, výklad francouzského práva byl již předmětem sporu mezi účastníky řízení před odvolacím senátem. V tomto řízení šlo především o rozsah ochrany obchodní firmy, a v souvislosti s tím byl Tribunálu – a to ostatně samotným G. Szajnerem [27] – předložen rozsudek ve věci Cœur de princesse. Argumenty EUIPO týkající se přípustnosti tohoto rozsudku v prvním stupni tudíž nikterak nerozšířily předmět sporu mezi účastníky řízení před EUIPO.

2. K přípustnosti návrhových žádání společnosti Forge de Laguiole

37. Gilbert Szajner dále popírá přípustnost návrhových žádání společnosti Forge de Laguiole. Tvrdí, že ačkoli tato společnost není odvolatelem, žádá zrušení napadeného rozsudku. Poukazuje na to, že podle článku 174 jednacího řádu Soudního dvora však její návrhová žádání musejí směřovat k vyhovění kasačnímu opravnému prostředku EUIPO, nebo k jeho úplnému nebo částečnému odmítnutí či zamítnutí. Její písemné podání však podle jeho názoru představuje ve skutečnosti vedlejší kasační opravný prostředek, který by měl být v souladu s článkem 176 jednacího řádu předložen samostatným písemným podáním.

38. Tento čistě formalistický argument je třeba odmítnout. Společnost Forge de Laguiole ve svých návrhových žádáních uvedených na konci její argumentace skutečně nepožaduje, aby bylo vyhověno kasačnímu opravnému prostředku EUIPO, nýbrž aby byl zrušen napadený rozsudek. Z její kasační odpovědi jako celku je však zcela zřejmé, že společnost Forge de Laguiole argumenty a důvody kasačního opravného prostředku EUIPO podporuje, a to v celém jejich rozsahu. Je tedy jasné, že žádá, aby kasačnímu opravnému prostředku bylo vyhověno. Kromě toho také nepředkládá žádné samostatné důvody kasačního opravného prostředku a argumenty na jeho podporu, což by podle čl. 178 odst. 3 jednacího řádu bylo v případě vedlejšího kasačního opravného prostředku nezbytné.

24 — Srov. zejména čl. 65 odst. 4 nařízení (ES) č. 207/2009, jakož i rozsudek ze dne 12. října 2004 ve věci Vedial v. OHIM (C-106/03 P, EU:C:2004:611, bod 26 a násl.), na který poukazuje G. Szajner.

25 — Bod 32 tohoto stanoviska.

26 — Srov. též rozsudek ze dne 12. října 2004 Vedial v. OHIM (C-106/03 P, EU:C:2004:611, bod 27).

27 — Srov. bod 25 napadeného rozsudku.

3. Dílčí závěr

39. Z výše uvedeného vyplývá, že kasační opravný prostředek EUIPO i návrhová žádání společnosti Forge de Laguiole jsou přípustné.

B – *K věci samé*

40. Jak již bylo zmíněno, odvolací senát ve svém odůvodnění rozsahu ochrany obchodní firmy Forge de Laguiole vycházel jak z činností uvedených v jejím předmětu podnikání, tak z činností touto společností skutečně vykonávaných [28]. Tribunál shledal v napadeném rozsudku první linii odůvodnění zcela chybnou, protože obchodní firma je podle francouzského práva chráněna pouze v rozsahu činností, které skutečně vykonává. Druhou linii odůvodnění shledal Tribunál chybnou částečně, protože skutečný výkon činnosti byl prokázán pouze u některých činností uvedených v předmětu podnikání společnosti Forge de Laguiole [29].

41. V rámci svého kasačního opravného prostředku se EUIPO obrací proti závěrům Tribunálu jak ve vztahu k ochraně činností, které společnost Forge de Laguiole uvádí ve svém předmětu podnikání (jak je uvedeno v bodě 1), tak ve vztahu činnostem, které tato společnost skutečně vykonává (k tomu dále v bodě 2).

1. K ochraně činností, které společnost Forge de Laguiole uvádí ve svém předmětu podnikání (první důvod kasačního opravného prostředku a první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku)

42. EUIPO tvrdí, že Tribunál neměl zohledňovat rozsudek ve věci Cœur de princesse, který byl vynesen až po vydání rozhodnutí odvolacího senátu (první důvod kasačního opravného prostředku, k tomu viz níže písm. a). Dále pak tvrdí, že Tribunál tento rozsudek zkreslil (první část druhého důvodu kasačního opravného prostředku, k tomu viz níže písm. b).

a) K zohlednění rozsudku ve věci Cœur de princesse Tribunálem

43. Podle EUIPO je přezkum, který Tribunál provádí ohledně uplatňování vnitrostátního práva za strany odvolacího senátu, omezen *ratione temporis*. Tribunál se podle něho mohl v souladu s rozsudkem ve věci OHIM v. National Lottery Commission [30] opírat o rozsudky vnitrostátních soudů, které byly vyneseny ke dni rozhodnutí vydaného odvolacím senátem a které odvolací senát nezohlednil. Rozšíření této možnosti na rozsudky vnitrostátních soudů, které byly vyneseny *teprve po* rozhodnutí odvolacího senátu, však podle názoru EUIPO překračuje přezkumné pravomoci Tribunálu.

44. Nařízení č. 207/2009 obsahuje řadu odkazů na vnitrostátní právo. To se týká zejména situací, v nichž, tak jako je tomu v projednávané věci, kolidují starší práva s ochrannou známkou Unie. V takové situaci platí, že ochrana, na niž si určitá ochranná známka Společenství může činit nárok, je závislá na právu členského státu. Předmětné vnitrostátní právo se tudíž při provádění nařízení č. 207/2009 stává prováděcím předpisem.

28 — Viz bod 20 tohoto stanoviska.

29 — Viz bod 24 tohoto stanoviska.

30 — Rozsudek ze dne 27. března 2014 ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 44 a 46).

45. Článek 65 odst. 2 nařízení č. 207/2009, podle něhož je žaloba podaná k Tribunálu proti rozhodnutím odvolacího senátu EUIPO zejména pro *„porušení prováděcích předpisů“* [31] přípustná, musí být chápán v tom smyslu, že porušení ustanovení vnitrostátního práva uplatněného na základě odkazu uvedeného v nařízení č. 207/2009 lze napadnout u Tribunálu [32].

46. Přezkum, který Tribunál v tomto případě provádí, představuje, jak Soudní dvůr již konstatoval, „plný přezkum legality“. Tribunál se proto nemusí zabývat argumenty přednesenými účastníky řízení, ani tím, co vzal v úvahu odvolací senát. Může naopak zjišťovat, v případě potřeby i bez návrhu, obsah, podmínky uplatnění a působnost vnitrostátních právních norem, které účastníci řízení uplatňují na podporu svých nároků [33].

47. Na rozdíl od tvrzení EUIPO se tedy přezkumná pravomoc Tribunálu neomezuje na kontrolu toho, zda odvolací senát správně uplatnil vnitrostátní právo. Úkolem Tribunálu je naopak přezkoumávat, zda a v jakém rozsahu přiznává určitá vnitrostátní právní norma, kterou účastníci řízení uplatňují na podporu svých nároků, majiteli starší známky právo používání ochranné známky Unie zakázat.

48. Z toho plyne, že Tribunál musí za účelem posouzení ochrany, kterou poskytuje vnitrostátní právo, uplatnit vnitrostátní právní normu takovým způsobem, jak ji v době jeho rozhodování vykládají vnitrostátní soudy. Tribunál musí mít tedy možnost zohlednit také rozsudek vnitrostátního soudu, který byl vynesen až po rozhodnutí odvolacího senátu, poté, co účastníci řízení dostali možnost – tak jako je tomu v projednávané věci [34] – vlastního vyjádření k tomuto rozsudku [35].

49. Takové chápání přezkumné pravomoci Tribunálu je potvrzeno i tím, že kdyby Tribunál musel uplatňovat vnitrostátní právo jen v mezích toho, jak bylo vnitrostátními soudy vykládáno v okamžiku rozhodnutí odvolacího senátu, bránilo by to užitečnému účinku nařízení č. 207/2009 [36]. Mohlo by to vést totiž k tomu, že by ochranné známce Unie byl odepřen zápis nebo by byla prohlášena za neplatnou, ačkoli by pro to vnitrostátní právní norma (již) neposkytovala žádný právní základ. Taková situace by byla nejen v rozporu s požadavkem účinné právní ochrany, ale bylo by jí třeba zamezit i z důvodů úspornosti řízení. Mohla by totiž přihlašovatele či majitele ochranné známky Unie nutit k tomu, aby usilovali o zahájení nového řízení o zápisu u EUIPO k uplatnění svých práv k příslušné ochranné známce Unie, která jim byla neprávem upřena.

50. V této souvislosti je třeba tuto situaci odlišit od situace, v níž by byl vnitrostátní právní předpis, který se použije na základě odkazu v rozhodnutí č. 207/2009, změněn po rozhodnutí odvolacího senátu. Takový odkaz, o který se jedná v čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, zajisté představuje z důvodu neexistujícího příslušného omezení dynamický odkaz na vnitrostátní právo v příslušném platném znění. Změna vnitrostátního právního předpisu, na který se odkazuje v rámci čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, by však zakládala novou skutečnost a nebyla by tak již předmětem již probíhajícího právního sporu ohledně unijní ochranné známky. V tomto případě by proto muselo být zahájeno nové řízení o prohlášení neplatnosti dotyčné ochranné známky Evropské unie.

31 — Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

32 — K tomuto srov. též rozsáhlou argumentaci v mém stanovisku ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:30, bod 61 a násl.).

33 — Rozsudky ze dne 5. července 2011 ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 52) a ze dne 27. března 2014 ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 44 a 46).

34 — Srov. bod 25 napadeného rozsudku.

35 — K otázce této nutnosti viz rozsudek ze dne 27. března 2014 ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 55 a 59).

36 — Srov. v této souvislosti stanovisko generálního advokáta Bota ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, body 91 a 92), jakož i rozsudek ze dne 27. března 2014 ve věci OHIM v.National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, body 40 a 44).

51. Použít vnitrostátní právní předpis, který nebyl změněn, tak, jak je vykládán v okamžiku rozhodnutí Tribunálu, jako je tomu v projednávané věci, je naproti tomu v souladu se zásadou, podle níž výklad určité právní normy ze strany soudů je v zásadě – tedy není-li ve výjimečných případech výslovně stanoveno jinak – uplatnitelný se zpětnou účinností. Tento výklad totiž pouze objasňuje, jak taková norma „musí být nebo měl[a] být chápán[a] a používán[a] od okamžiku [svého] vstupu v platnost“ [37]. Otázka obecné platnosti této právní zásady – kterou EUIPO zpochybnil – nevyžaduje žádné další vysvětlení. Neexistuje totiž žádná opora pro to, aby se tato zásada v rámci příslušného francouzského práva neuplatňovala. Informace, které přednesl G. Szajner, naopak svědčí o tom, že její uplatnitelnost vyplývá přímo z judikatury francouzského Cour de cassation [38]. Jak správně konstatoval Tribunál, rozsudek ve věci Cœur de princesse neobsahuje žádnou zmínku, která by poukazovala na to, že Cour de cassation chtěl rozsah působnosti výkladu, z něhož tento rozsudek vychází, časově omezit [39].

52. V zájmu úplnosti je třeba v této souvislosti podotknout, že posouzení obsahu rozsudku vnitrostátního soudu, a zvláště pak otázka, zda se jedná o změnu nebo o potvrzení dosavadní judikatury, nemůže určovat, zda Tribunál může či nemůže zohlednit rozsudek vnitrostátního soudu, který byl vynesen až po vydání rozhodnutí odvolacího senátu [40]. Otázka, jestli rozsudek ve věci Cœur de princesse představuje změnu nebo potvrzení dosavadní francouzské judikatury, může proto zůstat stranou.

53. Zohlednění rozsudku vnitrostátního soudu, který byl vynesen po rozhodnutí odvolacího senátu, může mít sice za následek to, že jen na základě tohoto rozsudku posoudí Tribunál určitou vnitrostátní právní normu jinak než odvolací senát, tím ovšem není nijak vyloučena možnost, že Tribunál, jak uvádí EUIPO, rozhodnutí odvolacího senátu zruší nebo pozmění na základě „nezaviněné chyby“. Jak ale vyplývá ze samotné přezkumné pravomoci Tribunálu, účelem soudního přezkumu posouzení vnitrostátního práva, které provádí odvolací senát, není zjišťovat „zavinění“, nýbrž provádět komplexní přezkum legality. Pokud se ukáže teprve později, že rozhodnutí odvolacího senátu vychází z nesprávného výkladu vnitrostátního práva, nemůže to být překážka, která by měla bránit nápravě této chyby.

54. Tomu také nijak neodporuje, že Tribunál, jak poznamenává EUIPO, se musí omezit v zásadě na to, aby na základě podkladů, z nichž vychází rozhodnutí odvolacího senátu, dospěl k rozhodnutí, které měl odvolací senát vydat [41]. Tato zásada se totiž vztahuje na skutečnosti, z nichž vychází rozhodnutí odvolacího senátu, a na předmět sporu, jak byl vymezen v řízení u EUIPO. Výklad vnitrostátního ustanovení, kterým se již odvolací senát zabýval, však nemění předmět sporu. Dále pak nemá vnitrostátní právo, které je třeba uplatňovat při provádění nařízení (ES) č. 207/2009, status čistě skutkové okolnosti [42], nýbrž podle čl. 65 odst. 2 tohoto nařízení podléhá úplné kontrole legality ze strany Tribunálu. Tribunál tudíž může na rozdíl od jinak platných zásad vztahujících se na systém kontroly právních předpisů o ochranných známkách zjišťovat, v případě potřeby i bez návrhu, obsah a podmínky uplatnění vnitrostátních právních norem [43].

37 — Tak zní formulace Soudního dvora uplatnitelnosti jeho výkladu práva Unie se zpětnou účinností v rámci řízení o předběžné otázce (srov. např. rozsudek ze dne 22. září 2016, Microsoft Mobile Sales International ad. [C 110/15, EU:C:2016:717, bod 59]). Viz v této souvislosti také bod 48 napadeného rozsudku.

38 — Viz body 25 a 27 a přílohy 5 (s. 1), 5a (s. 2) a 7 (s. 1) kasační odpovědi G. Szajnera.

39 — Bod 48 napadeného rozsudku.

40 — Argumentace Tribunálu, která je uvedena v bodě 46 napadeného rozsudku – a která má ovšem pouze podpůrný účel – je proto irelevantní.

41 — Viz zejména body 71 a 72 rozsudku ze dne 5. července 2011 ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452), na které poukazuje EUIPO, včetně citované judikatury; srov. rovněž rozsudek ze dne 26. října 2016 ve věci Westermann Lernspielverlage v. EUIPO (C-482/15 P, EU:C:2016:805, bod 27 a citovaná judikatura).

42 — Rozsudek ze dne 27. března 2014 ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 37).

43 — Viz bod 46 tohoto stanoviska.

55. Preventivně je třeba v této souvislosti upozornit na to, že na základě této možnosti zjišťování skutkového stavu z moci úřední je Tribunál do jisté míry nucen obeznámit se s vnitrostátním právem a jeho vývojem. K tomu ovšem dlužno poznamenat, že výklad vnitrostátního práva přísluší na základě rozdělení úkolů mezi unijní a vnitrostátní soudy právě soudům vnitrostátním, a soudy Unie nemají k dispozici žádný konkrétní nástroj, který by mohly používat k vyjasňování otázek týkajících se výkladu vnitrostátního práva [44]. Skutečnost, že se Tribunál může z moci úřední obeznámit s vnitrostátním právem, tedy nikterak nezbavuje toho, kdo se na toto právo odvolává, povinnosti poskytnout údaje dokládající výklad, který zastává [45]. Tribunálu proto nelze v rámci řízení o kasačním opravném prostředku vytýkat, že nezohlednil určitý nový prvek vnitrostátního práva, na který ho měl ten, kdo se na něj odvolává, upozornit.

56. Na základě výše uvedených úvah je třeba závěrem konstatovat, že zohlednění rozsudku ve věci Cœur de princesse ze strany Tribunálu nepředstavuje porušení čl. 65 odst. 2 nařízení č. 207/2009. První důvod kasačního opravného prostředku je tedy třeba zamítnout.

b) K dosahu rozsudku ve věci Cœur de princesse

57. V rámci první části svého druhého důvodu kasačního opravného prostředku EUIPO tvrdí, že Tribunál zkreslil rozsudek ve věci Cœur de princesse a porušil tím čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009. Ještě než se začnu zabývat touto argumentací, vyjádřím se krátce k otázce dosahu přezkumu vnitrostátního práva, který provádí Soudní dvůr v rámci řízení o kasačním opravném prostředku.

i) K přezkumu závěrů, k nimž v rámci řízení o kasačním opravném prostředku dospěl Tribunál ohledně vnitrostátních právních předpisů

– Obecné úvodní poznámky

58. Jak již bylo uvedeno, uplatňování vnitrostátního práva ze strany odvolacího senátu EUIPO v rámci nařízení č. 207/2009 podléhá velmi komplexní kontrole ze strany Tribunálu. Přezkum uplatňování vnitrostátního práva ze strany Tribunálu, který v návaznosti na to provádí Soudní dvůr v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, je ve srovnání s tím podstatně omezenější.

59. Na rozdíl od čl. 65 odst. 2 nařízení č. 207/2009, který připouští žalobu podanou v prvním stupni na základě „porušení prováděcích předpisů“, je totiž v článku 58 statutu přezkumná pravomoc Soudního dvora v rámci řízení o kasačním opravném prostředku omezena na „porušení právních předpisů Unie Tribunálem“. Odkaz na vnitrostátní právo v nařízení č. 207/2009 tak přiznává určitou právní povahu tomuto právu [46]. Z toho však pouze vyplývá, že vnitrostátní právo podléhá úplnému přezkumu legality *před* Tribunálem. Rozhodně se však tímto způsobem nestává právem *Unie*, jehož porušení lze v rámci řízení o kasačním opravném prostředku uplatňovat [47].

44 — Více k tomu v mém stanovisku ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:30, bod 49 a násl.).

45 — Viz rozsudek ze dne 5. července 2011 ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, bod 50).

46 — Takto se vyjádřil generální advokát Bot ve svém stanovisku ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, bod 86).

47 — Více k tomu v mém stanovisku ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:30, bod 42 a násl.); k rozdílnému postavení vnitrostátního práva v konkrétním kontextu procesního, resp. procedurálního práva Unie viz také Kokott, J., „Le droit de l'Union et son champ d'application“, *La Cour de justice de l'Union européenne sous la présidence de Vassilios Skouris*, Bruylant, Brusel, 2015, s. 349–366 (s. 350 a násl.).

60. Ve shodě s tím Soudní dvůr v rozsudku ve věci Edwin v. OHIM konstatoval, že jeho přezkum uplatňování vnitrostátního práva, který provádí Tribunál v rámci nařízení (ES) č. 207/2009, se omezuje na kontrolu toho, zda Tribunál nezkreslil znění předmětných vnitrostátních právních předpisů nebo s nimi související judikaturu a písemné práce právní nauky, které se jich týkají. Soudní dvůr kromě toho zkoumá pouze to, zda Tribunál neučinil zjištění, která by byla zjevně v rozporu s obsahem těchto dokumentů, a zda význam jednotlivých údajů neposoudil s ohledem na ostatní údaje zjevně nesprávně [48].

61. Úloha Soudního dvora se tím sice neomezuje tak, jako je tomu v případě výlučně skutkových okolností, na přezkoumávání zkreslení údajů, k nimž Tribunál přihlíží, nýbrž zahrnuje i přezkum „zjevně nesprávného posouzení“ [49]. Přesto však zůstává tato kontrola omezena na přezkum toho, zda Tribunál neprovedl *zjevně* nesprávné posouzení prvků, které *měl k dispozici*. Oproti Tribunálu tedy Soudní dvůr neprovádí komplexní posouzení vnitrostátního práva, nýbrž se omezuje na přezkum posouzení, které provedl Tribunál, na základě skutečností vytýkaných účastníky řízení a zjevných chyb. Soudnímu dvoru tudíž nepřísluší, aby obsah vnitrostátního práva zjišťoval z moci úřední.

62. Toto omezení je odůvodněno jak úlohou Soudního dvora jako odvolací instance v rámci řízení o kasačním opravném prostředku, tak důležitostí vnitrostátního práva v rámci nařízení č. 207/2009. Vnitrostátní právo totiž není „čistě skutková okolnost“ a je předmětem komplexního přezkumu Tribunálu. Přesto však stále patří mezi okolnosti sporu, byť jsou to okolnosti právní. Je úkolem EUIPO a Tribunálu tyto okolnosti zjišťovat a posuzovat, avšak Soudní dvůr je v rámci řízení o kasačním opravném prostředku přezkoumává pouze z hlediska toho, zda tato posouzení neobsahují zjevné chyby. Jakožto odvolací instance v rámci řízení o kasačním opravném prostředku tu totiž Soudní dvůr není od toho, aby zajišťoval jednotné uplatňování vnitrostátního práva, protože k tomu jsou příslušné vnitrostátní nejvyšší soudy, nýbrž jeho úkolem je dbát o jednotný výklad a uplatňování práva Unie.

63. Toto omezení přezkumu vnitrostátního práva, který v rámci řízení o kasačním opravném prostředku Soudní dvůr provádí, je v jistém napětí k účelu přezkumné pravomoci Tribunálu. Má totiž zaručovat, aby otázka, zda a v jakém rozsahu přiznává vnitrostátní právní norma majiteli určité známky právo používání mladší ochranné známky zakázat, byla zodpovězena v *okamžiku rozhodnutí Tribunálu*. Tomuto napětí však vzhledem k rozdílnosti úkolů Tribunálu a Soudního dvora a vzhledem k úloze Soudního dvora v řízení o kasačním opravném prostředku nelze zabránit. Nelze tedy vyloučit, že Soudní dvůr potvrdí takové posouzení vnitrostátního práva Tribunálem, které v důsledku výkladu ve vnitrostátní judikatuře, který bude mezitím podán, nebude již odpovídat vnitrostátní právní skutečnosti. Pokud by z toho měla vyplývat podstatná změna pro ochranu určitého vnitrostátního označení, která má účinky na platnost ochranné známky Evropské unie, bylo by případně nutné usilovat o obnovené řízení před Tribunálem nebo dokonce nové řízení o prohlášení neplatnosti před EUIPO.

– Použití v projednávané věci

64. V daném případě je třeba v souvislosti s údaji o francouzském právu, které Tribunál zohlednil, konstatovat, že se Tribunál při posuzování rozsudku ve věci Cœur de princesse opíral výlučně o jeho znění [50].

48 — Viz bod 53 rozsudku ze dne 5. července 2011 ve věci Edwin v. OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452); viz také usnesení ze dne 29. listopadu 2011, Tresplain Investments v. OHIM (C-76/11 P, nezveřejněné, EU:C:2011:790, bod 66).

49 — Stanovisko generálního advokáta Bota ve věci OHIM v. National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2013:782, bod 84).

50 — Bod 44 napadeného rozsudku.

65. Tribunál konstatoval, že starší judikatura francouzských soudů nižších stupňů, která předcházela rozsudku ve věci Cœur de princesse, jakkoli nebyla jednotná, umožňovala dospět k závěru, že ochrana obchodní firmy je omezena na činnosti skutečně vykonávané danou společností[51]. Své posouzení významu rozsudku ve věci Cœur de princesse však Tribunál na tomto konstatování, které bylo uvedeno jen podpůrně, nezaložil. Stranou proto může zůstat otázka, zda Tribunál dostál své povinnosti uvést odůvodnění tím, že se odvolal na „četné dřívější rozsudky francouzských soudů, které předložili účastníci řízení jak před EUIPO, tak před Tribunálem“, aniž tyto rozsudky uvedl.

66. V rámci tohoto kasačního opravného prostředku se tedy přezkum provedený Soudním dvorem omezuje na kontrolu toho, zda Tribunál znění rozsudku ve věci Cœur de princesse nezkreslil a zda neučinil závěry, která jsou ve zjevném rozporu s údaji v tomto rozsudku obsaženými. Vzhledem k tomu, že totiž Tribunál nevycházel z žádných dalších údajů o vnitrostátním právu, nelze mu ani žádné zkreslení nebo zjevně nesprávné posouzení takových údajů vytýkat. Přezkumnou pravomoc Soudního dvora je ovšem možné chápat tím způsobem, že je třeba prověřit, zda rozsudek ve věci Cœur de princesse ve spojení se zněním čl. L. 711-4 písm. b) CPI může sloužit jako dostatečná opora pro posouzení Tribunálu, nebo zda bylo v tomto ohledu zjevně zapotřebí získat ještě další informace o francouzském právu.

67. Oproti tomu lze na stanoviska zaujímaná ve francouzské právnické literatuře, která na podporu Tribunálem podaného výkladu rozsudku ve věci Cœur de princesse předložil G. Szajner, poukázat pouze podpůrně. Skutečnost, že nebylo prokázáno, zda měl Tribunál tyto údaje k dispozici ani zda je zohlednil, není proto relevantní.

ii) K údajnému zkreslení rozsudku ve věci Cœur de princesse

68. EUIPO a společnost Forge de Laguiole tvrdí, že Tribunál rozsudek ve věci Cœur de princesse zkreslil tím, že konstatoval, že závěr týkající se rozsahu ochrany obchodní firmy, který je v tomto rozsudku obsažen, není v žádném případě víceznačný a může být všeobecně uplatňován.

69. V rozsudku Cœur de princesse nešlo totiž podle jejich tvrzení o vymezení rozsahu ochrany obchodní firmy ve vztahu ke známce, která byla přihlášena třetí stranou. Tento rozsudek spíše konstatoval podvodný charakter přihlášky ochranné známky ze strany samotného majitele obchodní firmy. V této věci došlo podle jejich názoru k tomu, že společnost Cœur de princesse přihlásila stejnojmennou známku jen proto, aby poškodila třetí stranu. Podaná přihláška se navíc vztahovala i na činnosti, které Coeur de princesse nevykonávala a které nebyly uvedeny ani v jejím původním předmětu podnikání.

70. To je sice správné a uznal to i Tribunál. Tribunál především konstatoval, že rozsudek ve věci Cœur de princesse se netýkal žaloby podle čl. L. 711-4 CPI, nýbrž žaloby na prohlášení neplatnosti ochranné známky z důvodu podvodného podání přihlášky a návrhu v oblasti nekalé soutěže.

71. Tribunál však také správně konstatoval, že v rozsudku ve věci Cœur de princesse nelze nalézt žádné indicie, že by Cour de cassation zamýšlel omezit platnost svého závěru ohledně rozsahu ochrany obchodní firmy na zvláštní okolnosti, na nichž je tento rozsudek založen. Cour de cassation dospěl ke svému spornému závěru naopak v rámci zamítnutí prvního důvodu kasačního opravného prostředku, který se opíral především o údajné porušení čl. L. 711-4 písm. b) CPI. Argument EUIPO, že závěr Cour de cassation není v kontextu čl. L. 711-4 písm. b) CPI relevantní, není proto přesvědčivý. Právě v kontextu tohoto ustanovení se ostatně jeví jako logické vycházet z činností, které

51 — Bod 46 napadeného rozsudku.

majitel obchodní firmy skutečně vykonával. Článek L. 711-4 písm. b) CPI totiž podmiňuje možnost namítat existenci starší obchodní firmy vůči mladší ochranné značce nebezpečím záměny, které může veřejnosti hrozit. Takové nebezpečí záměny by se u činností, které nejsou vykonávány, jen obtížně dokazovalo.

72. Nic na tom nemění ani neopodstatněná námitka společnosti Forge de Laguiole, že rozsudek ve věci Cœur de princesse potvrdil předchozí rozhodnutí, takže se nemůže jednat o precedenční rozhodnutí. V daném případě není totiž nutné objasnit, zda rozsudek ve věci Cœur de princesse představuje „precedenční rozhodnutí". Postačí konstatovat, že z formulace odpovědi na první důvod kasačního opravného prostředku i ze závěru ohledně rozsahu ochrany určité obchodní firmy jasně vyplývá, že se v daném případě jedná o všeobecné a zásadní konstatování.

73. Konečně EUIPO tvrdí, že Cour de cassation vycházel z činností, které majitel obchodní firmy skutečně vykonává, aby posoudil druhý důvod kasačního opravného prostředku, který byl také ještě u něj uplatněn. Tvrdí totiž, že v tomto případě šlo o oblast nekalé soutěže, která předpokládá skutečnou situaci, kdy dochází k hospodářské soutěži mezi zúčastněnými společnostmi. Tato argumentace je nicméně irelevantní. Závěr, o který se v daném případě jedná, nevyplývá totiž z odpovědi Cour de cassation na druhý důvod kasačního opravného prostředku, který se týká nekalé hospodářské soutěže. Spor účastníků řízení týkající se nutnosti reálné konkurenční situace v oblasti nekalé hospodářské soutěže tak v daném případě nevyžaduje žádné objasnění.

74. S ohledem na výše uvedené úvahy lze konstatovat, že nic nenasvědčuje tomu, že Tribunál rozsudek ve věci Cœur de princesse zkreslil nebo že by k potvrzení závěru tohoto rozsudku bylo zjevně zapotřebí zkoumat další aspekty vnitrostátního práva. Tribunálem podaný výklad rozsudku ve věci Cœur de princesse ostatně potvrzují i stanoviska zastávaná ve francouzské právnické literatuře, jež předložil G. Szajner [52].

75. První část druhého důvodu kasačního opravného prostředku musí být proto zamítnuta.

2. K činnostem, které společnost Forge de Laguiole skutečně vykonávala (druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku)

76. V rámci druhé části druhého důvodu kasačního opravného prostředku EUIPO, podporován společností Forge de Laguiole, Tribunálu vytýká, že činnosti, které společnost Forge de Laguiole skutečně vykonávala, nebyly správně určeny. Tribunál podle jejich názoru sice správně konstatoval, že rozsah ochrany obchodní firmy Forge de Laguiole závisí pouze na francouzském právu, avšak v rámci svého zkoumání činností, které společnost Forge de Laguiole vykonávala, vycházel Tribunál pouze z povahy dotčených výrobků, aniž přihlížel k jejich určení a účelu užívání, jak požaduje francouzská judikatura. Tribunál se při tom odvolával především na svou vlastní judikaturu týkající se skutečného užívání ochranné známky EU, přestože Soudní dvůr obdobné uplatňování této judikatury v oblasti působnosti čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009 vyloučil.

77. Tuto argumentaci je třeba odmítnout jako zjevně nepodloženou, aniž je zapotřebí jakkoli důkladněji objasňovat otázku analogického uplatňování judikatury vztahující se k čl. 42 odst. 2 a 3 nařízení č. 207/2009 v oblasti působnosti čl. 8 odst. 4 tohoto nařízení [53].

52 — Srov. zejména přílohu16 kasační odpovědi G. Szajnera.

53 — K tomu viz rozsudek ze dne 29. března 2011, Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2011:189, body 142 až 146), na který se odvolával EUIPO, a stanovisko generálního advokáta Cruze Villalóna ve věci Anheuser-Busch v. Budějovický Budvar (C-96/09 P, EU:C:2010:518, body 69 a 70).

78. Předně je totiž třeba poukázat na to, že Tribunál se v rámci svého zkoumání činností, které společnost Forge de Laguiole vykonávala, v žádném případě neuchýlil k nějakému obecnému a analogickému uplatňování své judikatury týkající se skutečného užívání ochranné známky EU. Tribunál pouze v bodě 63 napadeného rozsudku citoval svou judikaturu týkající se pojmu kategorie či podkategorie zboží. Účelem této citace bylo objasnit tvrzení, že uvádění vidliček na trh nelze použít jako doklad pro výkon činnosti v celém odvětví „stolování“, nýbrž jen jako doklad o výkonu činnosti týkající se příborů. Výtky EUIPO a společnosti Forge de Laguiole jsou ve vztahu k tomuto konstatování nedůvodné.

79. Výtka, kterou přednesly EUIPO a společnost Forge de Laguiole, je dále zjevně nepodložená, jelikož vychází z nesprávného pochopení napadeného rozsudku. Je pravda, že Tribunál před zkoumáním činností, které skutečně vykonávala Forge de Laguiole, výslovně neuvedl kritéria, podle nichž měly být uvedené činnosti určeny. Citoval francouzskou judikaturu, na niž se v projednávaném případě odvolávali účastníci řízení, pouze v rámci svého posouzení nebezpečí záměny.[54] To však nepostačuje ke konstatování nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku. Z uvedeného rozsudku totiž jasně vyplývá, že Tribunál použil kritéria zavedená touto judikaturou, jež účastníci řízení považují shodně jako rozhodující, a to i pro určení činností skutečně vykonávaných společností Forge de Laguiole.

80. Při zkoumání těchto činností Tribunál totiž výslovně zohlednil nejen povahu dotčených výrobků, nýbrž i jejich určení, účel užívání, klientelu, jakož i způsoby distribuce[55].

81. Poté, co Tribunál tyto různé faktory náležitě zvážil, spadá jejich posouzení do oblasti posouzení skutkových okolností. S výjimkou případů zkreslování skutečností, na které nebylo upozorněno ani nebylo zjevné, že by k němu docházelo, nepodléhá tato oblast přezkumu Soudního dvora[56]. Se skutkovými zjištěními, k nimž dospěl Tribunál na základě posouzení povahy, určení a účelu užívání dotčených výrobků ve vztahu k činnostem, jež společnost Forge de Laguiole vykonávala, nemusí EUIPO a společnost Forge de Laguiole souhlasit. To nicméně ještě nezakládá důvod k tvrzení, že se Tribunál v napadeném rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení

82. Z toho vyplývá, že ani druhá část druhého důvodu kasačního opravného prostředku nemůže obstát.

3. Shrnutí

83. Vzhledem k tomu, že žádný z důvodů kasačního opravného prostředku EUIPO nebyl úspěšný, musí být tento kasační opravný prostředek jako celek zamítnut.

VI – K nákladům řízení

84. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora platí, že jestliže Soudní dvůr zamítne kasační opravný prostředek, rozhodne o nákladech řízení.

85. Z článku 138 odst. 1 ve spojení s čl. 184 odst. 1 jednacího řádu vyplývá, že účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, bude uložena náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že G. Szajner takový požadavek vznesl a EUIPO neměl ve věci úspěch, je důvodné mu uložit náhradu nákladů řízení.

54 — Viz bod 81 napadeného rozsudku.

55 — Viz body 61, 62, jakož i body 67 až 69 napadeného rozsudku, pokud jde o činnosti, které společnost Forge de Laguiole skutečně vykonávala. V souvislosti se zkoumáním nebezpečí záměny srov. dále body 85, 99, 101, 104, 106 a 110 napadeného rozsudku

56 — Srov. odpovídající usnesení ze dne 30. ledna 2014 ve věci Industrias Alen v. The Clorox Company (C-422/12 P, EU:C:2014:57, bod 38), jakož i usnesení ze dne 20. ledna 2015, Longevity Health Products v. OHIM (C-311/14 P, nezveřejněno, EU:C:2015:23, bod 39).

86. Z článku 184 odst. 4 jednacího řádu dále vyplývá, že vedlejšímu účastníku řízení v prvním stupni, který kasační opravný prostředek sám nepodal, může být uložena náhrada vlastních nákladů řízení, pokud se účastnil písemného nebo ústního jednání před Soudním dvorem. V souladu s tím je společnosti Forge de Laguiole SARL, která se v projednávané věci účastnila písemného jednání, uložena náhrada vlastních nákladů.

VII – Závěry

87. Na základě výše uvedených úvah navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl následovně:

„1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) EUIPO ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené G. Szajnerem.

3) Společnost Forge de Laguiole SARL ponese vlastní náklady řízení.“